

סיפורי אברם
ושתי כפיות קפה

עידו לא יודע

www.idontknow.eu

סיפורי אברם

איך שגלגל מסתובב

יושבים שניים בבוקר חם
שמואל, אברהם ואנוכי אורחם.

בקצרה שמם אברם, שמוליק,
כינו אותי בשם מסטוליק.
גילם שבעים, תשעים,
גילי שלושים, אני מטעים.

”ימח שמו של הצורר!”
מתחיל פה שמוליק לספר.
”אי אז בגיל מצווה,
בעיר הולדתי ציווה,
להרים ידיים לשמיים
או אז הנחית הוא פעמיים,

אחת, כאן, לסנטר,
ולכן אני נוטר!
השניה, לא בפרצוף,
כי אם בבטן, החצוף,
היכה בעוז עם האגרוף,
ואם יכולתי את ראשו אז לערוף,
הייתי זאת עושה ודאי,
כי יש מחיר שאך כדאי,

לכל אדם כאן לשלם,
אך אז הייתי כחולם,
והנה פה אני ניצב,
בארץ יקרה מוצב,
ויש הרוצים כל זאת לקחת?
מיד אבעט להם בתחת!"

ניווט יומי

יושבים ארבעה בבוקר חמים
ואנוכי אורחם התמים.

אברם, מושיק, אלי, שמוליק,
שמי בפיהם הינו מסטוליק.
שמים בפני האל
אברהם, משה אליהו ושמואל

זו אמת לאמיתה
גילאים שונים, כולנו בני תמותה.
יושבים בבוקר יום השישי
מספרים סיפורים על עולם מוחשי,
על הבדל בין אוטו טוב לרע
ואם סוסיתא היא ברירה

או שחלפה מן העולם
ואם יש רכב אך מושלם
המספק אדם כל צורכו
ולא גוזל מתוך תיקו
יותר מדי דינר
ושמן לא משאיר על הסינר
כי כתם מלוכלך
והמכנס תכף מושלך

כי לפגישה מוכרח לבוא נקי
ובכל פרט להיות בקיא
שלום וחס לא בעורמה
ימכור לי מעאכר בן חורמה
רכב נטול המעצור
שהיצרן שכח ליצור,
מערכת בטיחות מלאת רבב
הרי היום הכל בשבב
מניע כלי מנוע בדרכים
ובני אדם כבר שוכחים

מה שמאל ומה ימין
על מה לסמוך, במה להאמין
העיקר שיהיה כלי פשוט
שיעזור לנו לשוט
ולנווט בנתיבי שלום
עת מלחמה שוקעת בחלום
ואותו אדם כה ממוחשב
שיותר מדי חשב
חישב, שקל, תכנן
ועל כל דעותיו גונן
שכח מהי מכוונת אמת
וכך הוא התעמת

בין ראש לבין שאר גוף
וכך נותר נגוף
נדפק לו כל השאסי
עת אומר הוא "יאסי"
כי רומני הוא ולא יווני
ואנוכי אמשיך לתת לכיווני
להתכוונן, להתגולל
כי את רשיון הראש אני שולל
מן כס הנהיגה
וכך נפתחת חגיגה.

ספרן ספרים

”נעשה לשתות!
הלא כל השאר שטויות!”

הכריז אברם, שבמקום חנויות,
יש לו חנות,
חנות ספרים קטנה ומטריפה,
אפילו לא ממש חנות,

דוכן מיוחד, עם מחסן מאוחד,
בכל מיני ספרי טובין,
שרק הוא יודע וגם את זאת לא יודע.
עת ניגש אליו פלוני,
בתורו אחר ספר,
יודע אברם לשלוף מן האפר,

מתוך אי הסדר המסודר שלו,
במדויק את העותק כולו.
לעיתים העותק מתפורר,
ודברי המשורר מתפזרים,
על הרצפה בצורה חצופה.
אברם לא דואג, גם לא מלין,
אוסף הדפים, אלו יחסי הגומלין,
שבין ספרן מוכר,

לבין ספרים שבוחר.
אך ראשית ייגש למיחם,
כי יודע כל חכם,
שכוס תה מהביל,
בכל מזג קביל.

יושבים שניים בבוקר חם
שמואל, אברהם, ואנוכי אורחם.

בקצרה שמם הוא אברם, שמוליק,
ושמי בפיהם הינו מסטוליק.
גילם שבעים, תשעים,
גילי שלושים, גיל שעשועים.

“השמעת? אודי משתחרר ביום ראשון!”
מכריז אברם חד הלשון,
“האם אכפת לך מתי הוא משתחרר?”
שואל אותי בקול די מעורר.
“אה-אה, לא”, משיב אני.
“טוב, הרי זהו כלל לא ענייני”

משיב לי אברם ומוסיף לצחוק,
אודות מקרה כל כך רחוק,
של ראש ממשל בבית של כלא.
תוהים כולם כאן, מה הפלא?
חצי כך אומרים,
"יש להשאירו בפנים בחסות שומרים!",
בעוד החצי האחר קובל,
"שילם הוא את חובו והוא טובל!"

ברקע ממשיך לו קול לבקוע,
מן המקלט של רדיו כך לתקוע,
לתקוע בקול דבר שנאמר,
לתקוע במקום אדם שלא נשמר,
המתעסק בהא-ודא,
בבדיה כמו בעובדה,
ועולמו סובב סחור סחור,
עת הוא נשאב לחור שחור,
של עולמות מחוצה לו,
כך מאבד הוא את צילו.

5 דקות עברו בלבד,
כתב הרדיו שעבד
על הסיפור במלוא הדר,
חוזר לאוד הממודר.
בוחש הוא בקלחת,
הכתב, אחר מקלחת,
מקלחת של מילים כה נבובות,
במסווה של חשובות.
עובר לרעיון בר דעת,
עם שר משפטים שגם רוצה לגעת,
באודי, בהיבטו המשפטי,
ומוסיף באופן שיטתי,

קורא - "עורבא פרח",
אח... כמה אותו סיפור ארך.
נשמעים הם כה גבוהות,
עם מילים כה נגוהות,
אך נגועות הן בקשקוש,
שלא סופר מהודו ועד כוש.
"כושלאימאשל...!!!"
מפטיר עובר אורח מתבשל,
מתבשל בדיווחין של סרק,
את זעמו חיש קל פרק.
טרגדיה וקומדיה, שחור, לבן,
לא תמיד הכל מובן,
כי לא הכל צריך להיות,
גם אם סביבנו גן חיות.

לא עבר עוד רגע קל,
עונשו של אודי אך הוקל,
עלה פה לדבר הבוז',
פייט בקול, ממש פיירוז'.
איך הוא מכיר ואף די טוב,
את אודי ששילם החוב.
למי החוב הוחזר?
למי כל זה עזר?
מי פה תרם?
מי פה קרם,
עור וגידים מעל העצמות,
בינות תלי מעצמות?
אתה הוא פה? או הסיפור?
ממתין אתה ליום כיפור?
שלך יסלחו עת אתה סולח,
בעוד ראשך וודאי קולח,

בדיון על האחר,
בקולות של הנוחר,
שנדמה ואת שנתך מטריד,
וסותם לך ת'וריד.
אז מה ניתן פה לעשות?
לחרבן ולכסות?
כך לימדוני, עת הייתי ילד,
מכרו סיפור פלדת אחלד,
שהחלידה כמו גדולה,
כשגיליתי שעולה,
תמיד יורדת,
וזו שמתמרדת,
מתמסרת בקלות,
גם אם דורשת בעלות,
בעוד זה שבוכה,
ובדמעות כך הוא שוחה,
צוחק אחרי זמנים ספורים.
מבין אני שהם תפורים,

בתפר בל פרימה,
הרי תחושה שמרימה,
עת לרדת בא זמנה,
עושה עבודתה נאמנה.
מקבלת היא שכר?
אילו הייתה בגוף נכר!
אך בגופך? זה שוד ושבר!
אסון עוטפך מכל עבר.
אך גם אסון, ששון הינו,
אלמלא לא סר חינו,
בעיניך, עת מזדמן אותו חצוף,
וכך תוכל בסוף לצוף,
אם תקבלו, כך, סתם,
ושתשאר כְּתָם,
שלשאול הוא לא יודע,
וכרשע שלפעמים גודע,
וכחכם מקיש השאלות,
כולם בך עם אפס משאלות.
אז אודי, יש מצב?
ויש שלום, אדון קצב?

ואתה חי, מר ישראל?
אוחז אתה כך בסיפור גואל?
כך החל סיפור היום,
ההיה לי כחלום?
ללא שמת לי לב,
עברו השניים לשלב,
את סוריה בסיפור הזה,
אך כאן יתם המחזה.

מאָז עיניים

יושבים שניים בבוקר חם,
זקנה פלונית, אברהם ואנוכי אורחם.

בקצרה שמם אברם ושמה לא אדע,
שמי באזנה גם לא נודע.
גילם, אחד שבעים, אצלה זה סוד,
גילי שלושים, יש מה ללמוד.

יושב אני ומאזין,
לדו שיח אשר מזין.
"במה אתה פה מאַחֶז?
אם לא באלוהים אוּחֶז?"
כך מקשה אותה גברת,
בפני האל אינה עיוורת.

רואה אותו וגם לא,
יודעת כי כאן על תילו,
עומדים אנחנו ונושמים,
בעוד מלאכיו רושמים.
כך ענה לה בר השיחה,
"כשאני חולה, אמונתי לא מסיחה,
אותי לתהות האם קיים,
והאם חצה היס,

עבור ישראל בניו, באותה תקופה,
בעוד אני תרופה שקופה
נוטל לפי מרשם רופא,
כי דמי כמעט קופא,
אז לא אשאל מניין המקור,
כי אם עוזרת לי, אין מה לחקור.
יודעת את כי מה?
אם יש אלוהים מאחורי חמה,
יכול היה את ילדיו במצרים להשאיר,
ואת דרכי מצרים כך להאיר

במשך ארבעה עשור שנים,
בנתיב מדבר מלא תנים.
כשאני חולה, חולה אני ודי,
ואמונה הרי ודאי,
לא תבריאני מן המחלה,
זאת מכריז אני בהתחלה.
אם רצונך להאמין,
כי אף תקווה איני מטמין,
צדיק באמונתו הוא חי,
וכולם פה הם אורחיי.”
עוד זה מדבר, וזה בא כבר,
קרה כך הדבר,

ממש סיים הוא המשפט,
עבר ליד זקן עם פת,
פת לחם דמוי המן,
שאלוהים כל כך מזמן,
המטיר על אנשיו כך מן שמיים,
או אז ברך הוא פעמיים,
את הזקן בברכת כל טוב,
ועל פי רוב היה הוא שוב,
משיב ברכה לו חזרה,
אך הפעם לא עזרה,
ברכה שפעמיים נאמרה,
מיד הפטיר את האימרה,
"כל כלב יומו בא,
ואלוהים כך עם סיבה,

יעניש את הארור,
הרי זאת לכולם ברור!"
את זאת שמעה אותה גברת,
מילת האלוהים דרכה עוברת,
והשיבה לאדון, בלשון של צחוק,
"שם לב? הרי אינך רחוק!
מאמונת שמיים באותו בורא,
הרי בשמו הינך קורא!"
צחקו השניים על המעשה,
וחיש קל שינו נושא.

מיץ לא משחק

”מיץ לא משחק!”, קבע האב,
בעוד ילדו מיץ ללא קשית שאב.

“עם שתייה לא משחקים!
לא על כל דבר צוחקים!”
האמנם? מה רצה הילדון?
להראות לאביו שכך כמו שדון,

מִשְׁחָק הוּא עִם הַחַיִּים וּבְכֻלָּם,
וְדוּקָא כַּאֲן אוֹתוֹ חוֹק לֹא נִכְלַל.
אֲךְ הָאֵב כִּבְר כְּלוּא בַחַיִּים רְצִינִין,
אֵת אֵשׁ בְּנוֹ נִיסָה בְּדַבְּרֵי הַצּוֹנְנִין,
לְכַבּוֹת בְּאַחַת אֵת אוֹתוֹ מִשְׁחָק,
עַת הַמְּשִׁיךְ הַיֶּלֶד, אֵין הוּא נִשְׁחָק,

הילד, לא האב, פני האב הם חתומים,
בטוח כי הוא אורים ותומים.
ילדו בסלט עבר לשחק,
פיסת עגבניה זרק אל החיק,
ומה הסימן שאביו אך ראה?
חרדת נימוסין כה נוראה.
כך שב והטיח בבנו הצוחק,
כלל לא שם הוא לב כיצד מתרחק,

איכה הילד נסגר כך לרגע,
ושוב ניסה לשחק בן הפגע.
להציג קבל עם ועדה,
שפגישתם להיות גן משחקים נועדה,
שאת מסר קוהלת מוסר,
עת לבכות, עת לשֶחוק, מבשר.
שאינן פה כללים או חוקים,
ואם לפעמים מוחקים,
מתחילים מחדש את החיים לגלות,
איך ניתן לשיר שיר המעלות.

לשאת עיניים אל ההרים,
יחד כך עם ההורים,
למצוא יחדיו כך את העזר,
בין שמים וארץ לחוות את הנזר,
נזר הבריאה בל יינום כך שומר,
עת הילד יוצא ואומר,
"יומם, לא השמש יִפְּכָה,
אף אם אעלה כך למכה,
או אצעד להר הבית,
לא מכאן יצמח הזית,
והיונה מסרה תביא
את הצילה יונה נביא.

אזי ירח בלילה יאיר נפשך,
ואני אציק תוך כדי משיכה,
בדש חולצתך, חזק או חלש,
אצבע אציג בצורת משולש,
לבחון האם צוחק אתה או מרצין,
להראות שלא כלו כל הקיצין,
שיש עוד מקום בעולם חיצוני,
התולה תקוותו בכל דבר רציני.
או אולי רציני העולם,
התולה תקווה בחסרונו של חוֹלָם.
"האם עומד אתה, אבי, במבחן?",
כך הילד את האב בחן.
אז פקח חושיך, קבל נא המסר,
מילד חכם ששנותיו עוד לא עשר.

לונדון בוערת

יושבים שניים בבוקר חם
שמואל אברם, ואנוכי אורחם.

בקצרה שמם אברם, שמוליק,
הקנו לי שם והוא מסטוליק.
גילם, שבעים, תשעים,
גילי שלושים, דגש מטעים.

מנעימים הם את זמני בסיפורים
את פניי כך מסבירים.
הפעם "לונדון בוערת, שמעת זאת?
הרי זו בוודאי מין אות!
בבת אחת כל הבניין עלה
בלהבות, על נקלה.

הכיצד זה ייתכן?
תהה לו שמוליק השכן.
הפטיר, "זוהי הרי יד מחבלת,
שבצורה בלתי נסבלת
שופכת חומר כה דליק
והבנדיט אל המסתור מחליק.
טביעת אצבע מוסלמית! ברור!
הם קוראים לזה שחרור!

אך באופן כה נרשע?
כל בן דת זו פשע!"
כך פסק בנחרצות,
בית דין אחר? אין נחיצות!
בעבר השני של הכדור
יושב לו ישמעאל חדור
מוטיבציה, רצון וכוח
ומוכיח לכל מוח,
איך כל יהודי מוכרח,
להשמיד שם כל אזרח

מוסלמי בן ארצות ערב
בימי כפור, בימי שרב.
מרחוק נוצרי אחד
שלרוב הוא מפוחד,
מסתכל אל שני ניצים
ונותן כל לביצים
להישבר לימין, לשמאל
אין שום חדש הכל כתמול,
כתמול שלשום שוקעת שמש
ואותו יום הפך כבר אמש.
בין לבין ישנן עוד דתות
וביניהן גם אף כתות.

אך בכל כיתות לימוד לרוב
אם תסתכל בן מקרוב
תבחין כי אין זה משנה הרקע,
בכל כיתה חינוך לבקע,
שמפריד וכל מושל,
בכל בן אדם כושל,
שאינו מבדיל בין אמת לשקר,
ורודף אחרי החקר
ואת התקר בצמיג ההבנה הבין אישי
אני טוען בפני מרשי.
מה שאני רואה אמת,
אתה כשקר באמת,
מוכן להישבע שכך,
מישהו את האמת לקח,

מימן לה נופש חמש כוכב,
ואיתה הוא שם שכב.
כך נפוצו להן אמיתות,
שעם אימן הן מתעמתות,
וכל מיני חוקרים שונים,
סברות לרוב להן בונים,
בניסיון למצוא כך את האם,
וכל ממצא מיד טועם,
משישים שניות פרסום
וּבְאַמֶּת אחר כרסום
נעלם כלעומת שבא
הבא בתור, ברוך הבא.
נשוב אל לונדון הבוערת
ולאיזה דת סוערת.
ממשיך הוא לעדכן,
”הרי יודע כל מסכן,

שכבאית זמינה חייבת
לכפות שריפה נרחבת,
זוהי לונדון! לא פָּרָס!
יש שם מערך נפרס.
איך הם כושלים בהצלה?
ואנשים כך בצלילה
קופצים מן הקומה החמישית,
איזו מדינה טיפשית!
וכל מה שאני נזכר,
שהיה לי שם מכר
ואם הוא שָׁלַם או לא,
כי פעם ולא בגללו,
פספסנו שם רכבת,
בגלל מפה מאוד מורכבת,
וגם על טלויזיה צבעונית
ומסעדה די טבעונית,
סיפרו לי כך על אותה העיר
זו עבודת המוח הזעיר.

מוסלמים, טלויזיה וכבאית,
הכל לובש צורה טבעית.
אם בצורה אתה בוטח
ואל מולה אתה שוטח
את הסיבה למאורע
תדע אין זה כלל נורא.
אתה היכן שאתה שם
וכל עוד אתה מונשם
על ידי ריאותיך
תוכל למסור את קריאותיך
לכן מאן דבעי
בלי להסס פה מה כדאי.
כך ממשיך גלגל לנוע
וגם שם עינה של לונדון אינה מנועה
מלהמשיך את התנועה
כי הכל ממשיך כך סוב וסוב
בין שמחה לבין מכאוב.
אז יש פה סיפור ויש משל,
יכול אתה לומר מה הינך רואה ומה בושל?

הבן, האב ורוח הספר

יושבים שלושה בבוקר חם,
שמואל, אליהו, אברם ואנוכי אורחם.

בקצרה שמם אברם, אלי, שמוליק,
הִכְנוּ לִי שֵׁם וְהוּא מִסְטוֹלִיק.
גִּילָם תִּשְׁעִים, שְׁמוֹנִים, שְׁבַעִים
גִּילֵי שְׁלוֹשִׁים, מִפְּגַשׁ נְעִים.

הם כך את זמני בסיפורים
מעבירים ללא שום כיפורים.
בני אנוש, ותופעות של טבע
עת עובר לו ילד כבן שבע
מביט בספר, פרוש לו לרווחה
פונה אז אל אביו, בקול מלא שמחה

“זהו הספר, אין הוא כה קסום?”
נדמה כי הנתיב לאב חסום.
“פנה אל אימך, שם תמצא מוצא”
אך לרגע מאוכזב הבן וכבר לדרכו יצא.
את פניו קיבלה אמו במלוא רינה
כי אהבה של אם היא מקרינה.
תהתה לפשר דכדוך רוח המצב
והוא שטח מולה סיפור שפה ניצב,

“ראיתי ספר, עשרה זוזים מחיר
ביקשתיו, עת אבא נשף מן הנחיר,
אמר כעת אין זאת אפשר,
פנה אל אמך וצא מאושר.”
קנתה האם סיפור ילדה
מבטנה הרי, נפשו נולדה.
נזפה קלות באב הסורר,
למחרת חיש קל, כשאך התעורר
שב האב לחנות הספר והקיש
“האם ניתן לקנות כאן חיש

ספר קסום שבני רצה או אך אתמול?
אחרת יידרש פה אקמול,
כי דואב ראשי, רב ממכאוב
אנא פתור זאת ופטור אותי בטוב!"
השיב פניו ריקם אותו מוכר,
"הספר כבר נמכר", האב אחר.
אז יש סיפור ויש משל,
תוכל לומר מה שמת לב? מי כאן חושל?

שתי כפיות

קפה

קפה ניסים

זוג זקנים עובר שולחן,
"הבא את המקום נבחן".

עיראקי ופולניה, בוקר של שבת
מנקה שולחן אותה הבת
שבאה לעשות משמרת
מלצרית ביום, בליל שומרת.

דור חולף ודור המשך,
מי כאן בחוטים מושך?
הוא ממאדים והיא מארץ
בה כל אחד הוא סוג של שרץ
לא טוב, לא רע, ולא תמיד מקסים
המחפש אחר ניסים

נפלאות, אגדות, קסמים
תחילה יוציא הקיסמים,
כי בין שיניים משהו תקוע
שעה או יום, אולי שבוע.
אחרי שיישלף בן הפוחז
בידי קיסם שבו אוחז
ומבדיל בין חול לקודש
כי אי אפשר לסבול כבר חודש

עם ירוק עז, מר ומקלקל
אשרי מקלון אשר מקל.
כך יוצא מקל מבין גלגל
ונמשך מסע במעגל
בין נס לבין כוס תה
תלוי מה אדוני שותה.
הוי, כוס קפה, כוס הפלאים
בעולם מלא טלאים
טלוי שלם, פיסה פיסה
בו כל ילד כבר ניסה

למתוח את הגבול
של אותו הורה חבול.
כשאך יוצאים השניים בצד המנצח
הקטן פתאום פוצח
בקול צוחק, המתחלף לו בצרחה
בעוד האם כמעט ברחה,
אך רגליה אספה ברגע
"הוא זהו בני, ואין כל פגע!"
כך פלא עולם, חיי יומיום
על כוס קפה, חיוך של תום,
נוצר ובאבחה הוא נעלם
הכל שבור, הכל מושלם.

שקט? רועש? טבע עירוני.
באף אף לא עולה לו חרוני.
מסריח? נקי? עץ וכביש
עסק פורח או עסק ביש?
קפה ניתן ליד העץ לשתות
וגם הכביש מזרים אותות.
במצרים הוא מופתים נתן
משה, יתרו ובת חתן.
ציפורה עמם יושבת ביחד
לוגמים הם קפה נטול מן פחד.

קפה חולין שכינה

כה על כוס קפה
תוהים הם מה יפה,

”סליחה שאני משגע אותך...
אבל כרגע אני מוכרח
לדעת אם הלז יותר קָבֵל
זאת לא נשמע בכל תבל

האם קופחתי עד הלום
ואם כבר לא נותר לחלום...
כי אם כן, עליי לדעת
כי דעתי תמיד נוגעת...
שכחתי מה כוונתי לאמור
כך דעתי לעיתים כחמור

נושאת אותי מתנגד ועיקש
ולעיתים נדמה אף טיפש.
אז מה הייתה כוונת המשורר?
שהגיע זמני להתעורר?
אבל הקפה כבר קר והמנה קטנה
ואשתי בינתיים נושאת בבטנה...
עזוב, עזוב, חזרה לקפה
אני עדיין תוהה מה רפה...

תוכלי את הקפה בין לבין להחליף?
בקרוב יולד לו בן הכאליף
ואז להחליף יגיע תורי
כי בכל זאת יהיה הוא בכורי.
הקפה כבר קפוא, ואזל לי הזמן
צריך אנוכי לפגוש את... מה שמן?
אז איפה היינו? לאן דעתי נתונה?
את חייבת לשמוע על אותה חתונה!
חתונה לתפארת מדינת ירשאל
כי באותו יום בא הגואל

וחיבר במקום ביני לבינה,
זיווג משמים, את מבינה?
טוב, לעת גם אדמה חרוכה
ואש וגופרית, אך עודנה ברוכה...
רגע, אשוב לעניין...
כוס הקפה השלימה מניין...
אוף, התבלבלתי עם התפילה
אולי זו בכלל מחלת הנפילה.
אז מה כאן עיקר ומה כאן טפל?
מה כאן מואר ומה כאן אפל?

